

DOMOVINA

Štampa vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvoľijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne priložnosti ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Pred začetkom šolskega leta.

Z drugo polovico tekočega meseca se odpre naše srednje in strokovne, pa tudi večinoma ljudske šole. Naša mesta se bodo zopet polnila živahne mladine, na resno delo se vračajo učitelji in učenci.

Komu se pač ne vzbujajo pri tej priliki najraznovrstnejši spomini! Od gorskega paglavčka, ki se spravlja ta dan prvič s torbico na rami v neznanu mu svetišče, do gimnazijskega abiturijenta, ki prestopi na videz samozavestno prag vseučilišča, kjer naj postane „akademski meščan“, obema se na tihoma krči srce. Prvem, ker so mu morda nepremišljeno slikali šole kot kraj pretepanja in lasanja, drugi, ker se spravlja morda praznih žepov v tuje mesto, med neznane in neobčutne ljudi.

Pravega hrepenenja po vedi in znanosti je le redko kedaj zaslediti tako v prvem, kakor v drugem slučaju. „Brez napora ni sadu“ mislijo si za prvega starši, vleva drugemu razvit razum.

V šoli se kuje bodočnost vsakega naroda. Ker pa je še vedno med preprostim narodom mnogo trdovratnih starokopitnežev, poskrbele so vlade, katerim je izročena blagor svojih ljudstev, da se ta potreba prisili z zakoni glede splošne ljudskošolske izobrazbe.

Ta zakon se zdi marsikaterim starišem trd, a bil bi lahko srečonos, da ga je vlada tako označila, da bi bil res tudi prikrojen ustavni ravnopravnosti narodov.

Tega pa Slovenci, žal ne moremo potrditi toliko gledé naših ljudskih, srednjih in visokih šol.

Oglejmo si najprej naše osnovne ljudske šole! Le malokje na Štajarskem smo Slovenci tako srečni, da lahko nazivamo naše začetne

šole res ljudske, t. j. šole ustanovljene za slovensko ljudstvo, v katerih naj bi se naši otroci odgojevali in poučevali le v materinem jeziku in domačem duhu, kjer bi se gledalo na individualnost in potrebe krepkega narodnega naraščanja. Večina naših šol je pod posredno ali neposredno senco šablonskih viadnih načel. Slovenski otročiči se trapijo v teh šolah z nepotrebno nemščino, zakon vleva tako. To so takozvane utrakvistične ljudske šole, s katerimi so posebno nas spodnještajarske Slovence bogato „blagoslovili“. S tako šolo je vse nesrečno: učitelj, učenci, starši in slovenski narod sploh. Srečno se počuti le germanizujuča vlada, ker dosega svoj cilj, čeravno je isti stokrat proklet od znoja učitelja, od solz otrok in od jeze staršev in naroda.

Recimo, da je delovati na taki šoli narodno mislečemu učitelju. Muči ga dvojno: ker nikakor ne more doseči pri slovenski deci tistega vspeha z nemščino, kakršnega predpisuje šolski zakon in kakršnega hočejo imeti nemškomisleče nadzorovalne oblasti; zdi se sam sebi izdajica naroda, ker mora trapiti in z nemščino ogrevati slovenski naraščaj. Pa tudi nemškomisleči učitelj, če ima le količkaj občutljivo srce, mora se zgražati, da je dovoljeno trpinčiti slovenske otroke, kakor bi se ne smelo niti neumno žival. No, pa za živali imamo zakone in društva v njih varstvo!

Največji trpini pri tem pa so še le nedolžni otroci, ki morajo kmalu zgubiti vsako veselje do šole in pouka. Otrok, ki mora vstopiti v tako napačno šolo, sluti brez vsakih strašil, da se začne sedaj gorje zanj.

Ljudske šole, v katerih se trapijo slovenski otroci z nemškim poukom, so pri nas gnezdo

nemčurstva in neznačajnežev. Sprejemljiv otroški duh je takorekoč prisiljen misliti, da je on nekaj manj, kakor otrok onih nemškutarskih staršev, ki si je že doma prilastil par nemških besed. Tak odgovarja dokaj laglje ter uživa učiteljevo pohvalo. In ni čuda, da začne slovenski siromakek razmišljevati, kako srečen bi bil, ko bi tudi on znal nemški. Le malo dreganja nemško navdahnjenega, ali pohvale nemške šolske oblasti pohlepne učitelja je še treba, in otroški značaj je za bodočnost svojemu narodu zgubljen ali vsaj omahljiv.

Da je temu res tako, dokaže nam dejstvo, da je baš ondi, kjer imamo utrakvistične šole, kakor v mariborskem, marenberškem in slovenjegraškem okraju, največ trdovratnih nemškutarjev, ki nemščine niti ne znajo. Odločni narodnjaki so med njimi le častne izjeme. Prepričal jih je le kakšen srečen slučaj, kakor dobra knjiga, časopis ali društva.

O popolnoma nemških ljudskih šolah, takozvanih šulferajnskih, tukaj niti ne govorimo. Takemu zavodu zamorejo izročiti svoje otroke le samo oni starši, ki tega imena ne zaslužijo. Svoje otroke prodati tujemu rodu, kjer se izneverijo materinemu jeziku, kjer se učijo narodnost lastnih staršev, njih jezik, vero in šege zaničevati, to zamore le propalica, zaslepljeni bedaki, ki svojih otrok res ne ljubijo. Vsaka žival skrbno čuva, da odgoji svoje mladiče v lastnem gnezdu, jih nauči čivkati in živeti po naravi staršev. Edina kukavica je med pticami, ki izroča svoj zarod tujim staršem v odgojo in oskrbovanje. Tudi med Slovenci so oni starši brezbrizne kukavice, ki izročajo svoje otroke nasprotniku v nasprotnem duhu v odgojo.

LISTEK.

Slavjanka.

Francoski spisal Georges Vallon.

In v resnici, kjerkoli so se nahajali sledi človeških stanovanj, nahajale so se le razvaline in pepel.

Naše malo krdelo je bilo vse navdušeno. Bilo je znano, da se je Srbija gibala, da so popi razglašali ustajo na Črni Gori, da so Peko Pavlovič, Semenovič in drugi vojskovodje zmagovali, da je odmev sočutja oglašal se iz Rusije k slovenskim bratom.

Bilo je v začetku pomladi. Sredi te divje prirode me ni ničesar spominjalo ognjenih občutkov, katere sem imel pod pomarančevimi drevesi v Dubrovniku, v vinogradih in pod murbami v Albaniji. Tu je bila pomlad tako surova, kakor pokrajina sama, kakor te gole skale, na katerih ne raste drevesa niti cvetice. Bilo je nekaj tragičnega v tem prenovljenju, uprav tako, kakor v vsem tem krasnem in močnem plemenu, obdarjenim s hrabrim srcem, ki je pogumno šlo smrti nasproti.

Nekega večera smo srečali dva Hercegovinca, ki sta nesla na nosilnicah ranjenega

vstaša. Hotel je še enkrat videti svojo rojstno dolino.

Ženske, ki so bile pri nas, so se zgrudile na kolena. Umirajoči človek je bil ljubljen in spoštovan bojni načelnik in zvest prijatelj. Padel je pri obrambi domovine in vere. V ozki kotanji, med dvema skalnatima stenama, predstavila se mi je slika, jedna iz najbolj prevzemajočih radi svoje turobnosti, kateri podobne je naslikal Čermakov čopič.

Milena je bila nekako otožna, kar je bil pri njej kaj redek slučaj, kajti odlična črta njenega značaja sta bili živahnost in zgovornost.

Pogledal sem jo; bila je očarjujoča v kroju hercegovinske žene v belkasti jopici, v prižastem predpasniku in v izšivani srajci; ta obleka se ji je tako prilegala, da je izgledala, kakor nekaka spreoblečena kneginja. Sedela je na skali, ne daleč od ognja, kjer so ostale ženske kuhale večerjo. Črn popotni plašč ji je ležal pri nogah. Bila je zalša in mičnejša nego kedaj poprej. . . Nisem se mogel premagati in izpovedal sem ji svojo ljubezen. Ona je na lahno zarudela ter se nasmehnila. Čutil sem, da se je moja usoda odločila s tem smehom.

Molčanje, trajajoče za tem nekoliko sekund, se mi je zdela cela večnost.

„Moj prijatelj, jaz sem Slavjanka,“ je dejala naposled s tihim, kakor se mi je zdelo, brez-zvočnim glasom. „Jaz strastno ljubim svojo zapuščeno, ponižano, oguljeno domovino. . . A poleg tega. . .“

Tu je še bolj znižala glas.

„A poleg tega sem zaročena. . .“

Začutil sem strašen vdarec v mojem srcu.

„Odpustite mi. . .“ sem dejal plaho.

Ona me je premerila s svojim jasnim pogledom.

„Nimam vam kaj odpuščati. Odgovorila sem vam odkritosrčno na vaše vabilo. Moja beseda je za me tem svetejša, ker moj ženin, Lacko Danilovič, pošteno brani slovanske interese. . . Jutri ga vidite.“

Drugega dne po prehodu čez čudne mostove, narejene iz brun, položenih čez jarek, na dnú katerega hrumi gorski potok — smo prišli v tabor v Gatčki. Kakšno življenje! Kakšni vojaki so iz tega národa! Pijani od nedavnih zmag, so že videli pred seboj v bodočnosti odpirajočo se pred njimi krvavo polje slave in svobode.

Ne veliko krdelo črnogorskih prostovoljcev se je spustilo v prijateljski dogovor z malo hercegovinsko armado. Oh, kakšni zali junaki, a kaj sem bil jaz v primeri z njimi! Vsi so bili v svoji národni obleki, v kateri se je še lepše ka-

Zato slovenski starši! Ne grešite na lastni krvi, ne bodite svojim otrokom sovražniki, ne oddajajte svojih otrok pod tuja krila, kjer vam bodo napravili iz mirnih poštenih slovenskih golobov nemčurske kragulje in jastrebe, ki bodo pozneje pomagali nasprotnikom razdirati naša domača gnezda, naše slovensko domovje, ki bodo ključali svoje lastne brate, a niti vam ne bodo prizanašali. V grobu se bodo vas sramovali kot svojih pristnih slovenskih roditeljev, zasramovali bodo vaša narodna in verska načela ter vas kleli.

Izročite svojo nedolžno deco, največji blagor, kar ga imate, uzorni domači šoli in njega uzornemu slovenskemu učiteljstvu. Kjer pa še tega nimate, negó se šopiri ponemčevalni zistem, uprite se skupno z vsemi silami, da dobite pravih slovenskih šol in slovenskomisleče učiteljstvo!

Večjega in lepšega premoženja ne morete svojim otrokom zapustiti.

Blagrovani vas bodo zato vaši otroci, blagrovani in slavili vas bo ves slovenski narod.

Kjer pa imate dobro urejene svoje šole in vrle učitelje, pošiljajte svoje otroke z veseljem in točno v šolo. delujte roko v roko s šolo in učiteljstvom, s tem skrbite za svoj dušni mir, za srečo svojih otrok in za veselje ter zadovoljstvo dobrih učiteljev!

Naše strokovne, srednje in visoke šole.

Ako rečemo „naše“, je to sicer trpka ironija. Naše so take šole le v toliko, ker se nahajajo na naših tleh ter jih pomagamo zdrževati tudi Slovenci s svojim denarjem. V jezikovnem oziru pa so skoraj ravno tako malo naše, kakor one v Prusiji ali v Italiji.

In vendar smo primorani izročiti našo mladino takim zavodom, ako hočemo, da se usposobijo za kaj boljšega, kakor za sekiro in motiko.

Meščanske šole nimamo niti edne vsi Slovenci. Pri Nemcih in drugih narodih je vsakemu mladeniču lahkoča po dovršeni ljudski šoli obiskovati par let tudi meščansko šolo, predno se posveti učenju za svoj bodoči poklic. Pri nas se šteje obiskovanje meščanske šole že med „študiranje“, ker mora tak učenec biti dobro podkovan tudi v nemščini ter imeti precejšno denarno podporo svojih staršev. Učni zistem in učno osobje v teh šolah ima podvojen vpliv na iznaredenje slovenskih učencev. Zunaj in znotraj kažejo te meščanske šole trd nemški značaj. Kar dobi slovenski učenec v glavo, toliko mora žrtvovati na srcu in narodnem duhu v teh meščanskih ponemčevalnicah. Za praktično življenje pa je pridobil bore malo, ker ni mogel prebaviti množine nemške tvarine.

Največje zasmehovanje za slovensko narodnost pa so strokovne šole, kakor ona za sadjarstvo in vinarstvo v Mariboru. Namenjena je slovenskim gospodarjem, ker nemških poljedelcev na Spodnjem Štajarskem sploh nimamo.

Obiskuje jo res tudi okoli 90%, Slovencev, a pouk toliko v teoriji kakor v praksi je nemški, učitelji so Nemci, sploh vse nemško, kakor kje ob Reni. Sinovi slovenskih poljedelcev te šole skoraj obiskovati ne morejo, ker si niso mogli v ljudski šoli pridobiti toliko znanja nemščine, da bi napravili sprejemni izpit; pa tudi pozneje ne morejo izključno nemškemu pouku slediti, temuč zaostajajo ter izstopajo. Večina učencev so sinovi mestnih uradnikov in uslužbencev, ki so pohajali nemške ljudske šole. In s temi naj se povzdigne umno kmetovanje!

Slovenskega učiteljišča nimamo. Naši učitelji in učiteljice se vzdajajo v nemških zavodih, dobivajo nemški teoretični pouk, da potem praktično slovensko deco slovensko poučujejo. Ali ni to narobe svet?

Realno imamo v Mariboru. Kaj imamo Slovenci od tega zavoda, pove nam njegovo letno šolsko poročilo. Mažari in Italijani so številnejše zastopani nego domača narodnost Spodnje Štajarske. In vendar, kako nujno potreben bi nam bil realni pouk, kako krvavo pogrešamo v vseh strokah slovenskega tehničnega naraščaja.

Kaj pa naj rečemo o naših gimnazijah! Na podlagi nemških učnih knjig in z vplivom nemško navdahnjenih učiteljev se nam pripravljajo naraščaj narodnega razumnštva v raznih strokah. Nemški učitelji, ki sovražijo našo narodnost, naj bi blažili mlada srca za blaga in lepa čustva, kakor so rodoljubni ideali!

Naj nam kdo ne oporeka, da imamo v Celju in Mariboru vendar tudi nemško-slovenske gimnazijske razrede. Kako misli naučna oblast z omenjeno celjsko gimnazijo, pokazala je najbolj sedaj, ko je izročila dejansko vodstvo največjemu sovražniku Slovencev, Petru Končniku, podvodstvo pa možu, ki niti slovenščine zadostno ne zna. Vendar pa ima ta zavod vsaj nekatere olajšave za slovenske gimnazijske pervence, tako da ga moramo priporočati, dokler ne dosežemo kaj boljšega.

Slovenska visoka šola nam je še vedno mamljiva prikazen v — sanjah. Naši gimnazijski abiturijentje morajo svoje študije dovršiti na nemških zavodih, kjer so izpostavljeni zasramovanju in napadom svojih nemških tovarišev.

Če sedaj pregledamo vse vrste naših šol, moramo z žalostjo konstatovati, da nimamo razun nekaj ljudskih šol, nobene druge šole, ki bi bila urejena po naših jezikovnih in gospodarskih potrebah. Mnogo teh šol je za slovensko narodnost naravnost sovražnih in opasnih.

Slovenci smo tedaj posebno gledé naših šol v Avstriji pozabljeni in prezirani narod. Vlada noče uvideti, da ima od tako napačno urejenih šol sama škodo. Vzgoja dobrih državljanov je v vseh kulturnih državah edna glavnih nalog šole. Šola deluje drugod kot neko apostolstvo, a učitelj ali profesor je apostol rodoljubnih idealov, državljanskih kreposti in moralnega junaštva, le v naših šolah je izključeno tako delovanje ter bi se smatralo kaznjivim.

telj ali profesor je apostol rodoljubnih idealov, državljanskih kreposti in moralnega junaštva, le v naših šolah je izključeno tako delovanje ter bi se smatralo kaznjivim.

Nova „zvezda“ na političnem nebu Avstrije.

Mrtvaško tišino v vladni politiki so pretrgali krvavi dogodki zadnjih tednov v Celju, Celovcu in v nemškem delu Češke. V vseh teh krajih je besnela pruska furija ali posredno zoper Avstrijo in krono, kakor se je to godilo v Graslucu, Aschu itd. ali pa zoper vladne zaveznike, kakor v Celju zoper Slovence in Čeha, v Celovcu zoper pripadnike nemške ljudske stranke, na Češkem pa naravnost proti državnim organom. In tudi to je vsaj neposredno demonstriranje zoper Avstrijo in njeno vlado.

Kaj bi bilo tedaj bolj umestno, kakor da bi odločilni krogi spregledali, se odrekli odločno vsakemu negovanju teh opasnih radikalnih slojev ter čuvali svoje zveste zaveznike, ako že ne iz prijateljske hvaležnosti za storjene usluge, pa vsaj po zakonih ustave, vsaki narodnosti ednakopravne države.

Kaj bi se zgodilo s Celjem, ako bi uprizorili Slovenci podobne grozovitosti, kakor so jih Nemci dne 9. in 10. avgusta zoper nas Slovence in naše češke goste? Kaj bi se zgodilo s Prago, ako bi se spozabili Čehi tako daleč zoper avstrijski značaj? Pražani to vedo iz lastne skušnje, ko se je za izgrede v Pragi, ki so bili napram gralskiškim kot dan in noč, proglasila čez češko prestolico nagla sodba. Tudi v Celju bi bili takoj postavili za Slovence — vešala.

Kakšna pokora pa se bo naložila zdivjanemu nemštvu? Če nas ne vara slutnja, jim v najvišjih dunajskih krogih že pripravljajo — prijetno iznenadenje.

Pretečeni teden je bil poklican k cesarju v Išli baron Chlumecky, oni usodni „angelj varuh“ Avstrije, ki se vselej prikaže na političnem nebu, kadar zapoje Slovanom mrtvaška trobenta.

Ime Chlumecky napravi na Slované v Avstriji tisti trpki utis, kakor na turškega pašo sultanova svilena vrvice. V mirnih odnošajih ždi ta „mrtvaški ptič“ mirno ter kuje naklepe. Prikaže se le, kadar je treba s Slovani „pomesti“. Baron Chlumecky je bil, ki je strmoglavil grofa Badenija, on pa je baje že tudi izbran, da vrže grofa Thuna in da podpiše razločitev Slovanov od vlade.

Kakšno zaupanje je dobil Chlumecky v Išli in kakšna navodila, se še ne vé. Dejstvo pa je, da je iz Išla odpotoval naravnost k prijatelju Szellu na Ogrsko. Pravijo, da mu je zaupal Szell svoje načrte, po katerih je tudi on dolgo časa spletkaril proti baronu Banffyju, dokler ga ni izpodrinil ter zasedel njegovo mesto.

zala njihova ponosna gibčna postava; na glavah so imeli rudeče čapke, izšivane z zlatom, v znamenje neodvisnosti, a s črnim trakom v znamenje žalosti.

Bili so tam tudi Bošnjaki in Bolgari, ki so prišli učiti se, kako se dela vstaja. Bilo je tudi nekoliko ruskih častnikov — ti so zapeli kosaško pesem, polno ognja in poezije. Črnogorci, stoječi poleg njih, so jim jeli pomagati in njih moški glasovi so se glasili krasno in čudno sredi nočne tišine. Drugi so pozorno poslušali oprti ob orožje. Nekateri, nekoliko oddaljeni so se spustili v ples. Veliki ognji so osvetljevali ta prizor in nad njimi v gorovju je stala straža na svojih mestih.

Dogodki tega večera se mi ne zgube iz spomina.

„Lacko Danilovič,“ je dejala Milena predstavlja mi zalega Črnogorca z drznimi, ponosnimi črtami na licu in z ognjenim pogledom.

Moral sem mu stisniti roko. Toda nekaj je v meni — ponos ali poštenje — protestovalo zoper to goljufno izjavo prijateljstva, kajti moje srce je bilo prenapolnjeno nevošljivosti. Zdelo se mi je, da zblaznem. . . Zdelo se mi je, da me je Milena ljubila.

Ko so vsi zaspali okrog ognja, ki je gorel vso noč, sem se napolnil k Lacku, uverjen, da on ne spi.

Hipoma je skočil na noge, ko sem se mu približal. Mogoče, da me je že čakal.

„Jaz ljubim Mileno,“ sem dejal osorno. „Vem, da je ona vaša zaročnica. Ako hočete, bova se bila.“

Nisem mu videl dobro v obraz, toda zganil se je tako, kakor bi bil pograbil za revolver. Na to se je premagal ter dejal:

„O svitu, ako ne pridejo Turki.“

„O svitu,“ ponovil sem jaz.

Glas se mu je tresel od zatajevane jeze, kar mi je služilo v zadoščenje. Bo vsaj tudi on nekoliko trpel.

O svitu so se prikazali Turki. Kako čudna reč je vojna, ko se srce človeku razburja in mu gori glava. Do tega časa sem se bojeval v edni roki z zapisno knjižico, v drugi s trstovcem. Sedaj sem moral imeti orožje. V teh krajih uživajo spoštovanje žensk samo vojaki.

Srce mi je močno utripalo pri pomisleku na drugo bitko. Videl sem z lastnimi očmi, kako si mlad in hraber národ pridobiva svobodo ter se dviga.

Množica odrezanih nosov je previševala vse, kar sem videl doslej. Dá, ti ljudje so vse postavili na poslednjo karto in poleg tega jih nikdar niso učili dostojne olike. Ni bilo usmi-

ljenja! Na edni in na drugi strani je bilo sovraštvo ednako veliko.

V svojem bojnem navdušenju sem pozabil na Mileno, Dimitrija, Lacka . . . toliko, da sem iztrgal jednega vstaša iz rok bašibozuka, katerega sem ustrelil v glavo z revolverjem. Toda zavzel sem se, ko sem v osvobojenem spoznal svojega osobnega sovražnika.

„Hvala!“ rekel mi je kratko Lacko.

Bil je ranjen, toda radi tega se je spustil kakor lev na Turke. Še le pozneje, ko so zginili poslednji bašibozuki, proganjani od naših, so ga zapustile moči.

Naslonili so ga na drevo. Milena mu je previdno in vešče umivala lice s svežo vodo iz reke Murave.

Kmalu se je zavedel.

Dal mi je znamenje, naj pristopim ter pridržal svojo zaročnico pri sebi. Med tem so se tudi ostali oddaljili; bilo je mnogo ranjenih, potrebnih pomoči.

Lacko se je dvignil. Lice mu je hipoma zagorelo kakor zarja, potem pa obledelo. Prijel je mene in Mileno za roko.

„Vi ste mi rešili življenje,“ rekel je s težavo. „Ako vas ona ljubi, vzemite jo!“

Toda Milena se je urno zavrtela ter mi iztrgala roko. Vsa je zarudela od nagle jeze in ustnice so se ji trestle. Bila je zelo krasna.

Baron Chlumecky je zaupnik skoraj vseh nemških strank. Vsestranskega zaupanja in vpliva pa bi ne imel, ko bi ne prisegal na splošno nemško geslo: Avstrija mora ostati nemška država, v kateri ne smejo priti Slovani po nobeni ceni do politične veljave.

Kaj bi pomenil nastop Chlumeckega v teh resnih časih na krmilu države, ni težko ugibati.

Sedaj smo teptani od nemške svojati in prezirani od vlade; Chlumeckyjeva vlada pa bi našla sredstev, da nas ne le pušča v nemar, temuč bi se brigala za nas — s škorpijoni Nemško nasilstvo, ki gre v dejanske napade, dobilo bi zaslonbo celó v vladnih krogih.

Za „pomirjenje“ Slovanov imela bo vlada naglo sodbo ali izjemno stanje.

Še nas navdaja upanje, da se tudi baronu Chlumeckemu ne bodo posrečili politični čudeži. Kajti če se mu pridružijo vse nemške stranke z Italijani vred, ne bo še imel ustavne večine. Le če se mu „izvanrednim“ potom priskrbijo sredstva, potisnjeni bomo Slovani v lastno obrambo, v kateri pa tudi ne bomo uklonili svojih glav.

Politični oblaki.

V Avstriji igrajo zdaj razposajeni Nemci politično komedijo, med tem pa se na političnem obnebu vzdigujejo izza gorá črni oblaki, označujoč nevihto. Bliski in strele, ki se vedno bolj vidijo in čujejo, vzbujajo v naši državi skrb: kako bi se preprečila nevihta, ki nam žuga poškodovati naše domovje, pred vsem pa bi navdajati morala ta bližajoča se nevihta s skrbjo — vlado, s katerimi sredstvi bi odvrnila to politično elementarno silo! Ali se vlada kaj peča s to skrbjo?*)

Težko je človeku brez zanimanja opazovati to pojavljajoče se vrvenje in razsajanje političnega nemštva v Avstriji, a opazovati je mora, ker se mu vriva vprašanje: kako dolgo bo to trpelo in kam privedlo še ugled naše sicer mogočne države.

V naših poslanskih krogih se govori, da se bo vlada nagnila na — nemško stran ali pa — odstopila!

Kdor torej stvar in dogodke iz zadnjega časa pri nas opazuje, pride nehote do zaključka, da se je nemška politična armada spustila v boj proti vladi in še bolj proti — slovanstvu. Program tega boja je: uničenje slovanstva in strmljenje po nemškem samovladju. Nemške pesti se vzdigujejo proti vladi, in jo hočejo prisiliti do popolne kapitulacije, zato, ker se ne ukloni do tal prenasitemu nemštvu. Vsa mogoča dovoljena in nedovoljena sredstva so v porabi zdaj od naščuvane mase, da bi razdejala temeljne stebre države, po razdejanju pa se polastila njene moči. Ne briga se to nemštvo za nje ugled na zunaj

*) Pač, Nemce skuša pomiriti!

„Nikdar!“ je zaklicala. „Ti si mi dal besedo in jaz tebi... Drzni se reči, da jo prelomiš.“

„Moja draga, ljubljena...“

Meni ni kazalo nič drugega, nego oditi.

Toda nisem hotel oditi, predno še enkrat ne vidim Mileno. Našel sem jo pozneje na obrežju onega potoka, v katerem je zajemala vodo za ranjenca. Bila je sama in jokala je.

„Jaz odidem,“ sem dejal, sklonivši se nad njo.

Obrnila je k meni svoje velike oči, v katerih sem iskal odsev svoje sreče. Nikdar še ni bila tako zala, tako otožna, tako odločna.

„Prav storite,“ je dejala.

Podala mi je roko ter se nepričakovano bridko razjokala.

„O Milena, vi me ljubite,“ sem zaklical zbežan.

Vstala je ter zroč mi naravnost v lice, dejala:

„Dá, jaz vas ljubim... Zamán bi bilo skrivati to, ker vi to veste. Toda še bolj ljubim svoj rod, svoj mali, potlačeni narod, v srcu katerega gori ogenj, ki bi zadoščeval, da objame ves svet... Moj zaročnik mi predstavlja narod, je njegov sin in njegov branitelj. Odličnejši nego vi je zá me Lacko, ker je Slovan.“

„Toda ugonobljate si srce, Milena. Trpeli boste!...“

Ona se je ponosno nasmejala.

„Ne, saj sem tudi jaz Slavjanka.“

kakor tudi ne za nje obstoj, — kaj ji vse to mar, da le nasiti svoje zverinsko poželenje!

Kakšne krivice pa se godé v Avstriji nemštvu, da tako razsaja? Ali je morda v čem prikrasano? Kaj še! Noben narod v Avstriji ne uživa v tolikem izobilju gospodarske in politične pravice kot nemški. Mesto hvaležnosti pa se vzdiguje zdaj ta razvajena manjšina nad Avstrijo, in ji preti z uničenjem, če zadnja ne potisne v kot nemštvu na ljubo vseh drugih narodov. Ali ni to za državo do skrajne meje žaljivo in drzno? In če se pomisli, da se to divjanje od dne do dne širi, neti in pospešuje, mora vendar slehernega odkritosrčnega državljana nadlegovati vprašanje: kako dolgo pa bo to še trajalo? Dokler se, recimo, parlament ne odpre, z njim bo odločen — konec!

Saj bi vendar državna oblast lahko preprečila to divjanje, ko bi hotela. Pa zakaj ne stori tega?

Je li nemška mogočnost v Avstriji res že tako vplivna, da se ji niti vlada ne upa ali ne more več po robu postaviti. In, ali slovanski narodi avstrijski vsi skupaj ne odvagajo tistih par milijonov nemških ljudij, ki kažejo zdaj zobe celemu svetu? Ni dovolj, da je vlada postulatoma nemških obstrukcijskih strank še sama začela ustrezati, Čehe in Slovence v kot pritiskati tudi tam kjer so v večini; ni dovolj, da je delovanje parlamenta v škodo cele državne uprave in koristi posameznih narodov prenehalo in že dve leti ne deluje kakor treba, zdaj je prišlo že tako daleč, da se Slovani v domači državi že gibati ne bi smeli, zato, ker sanjari nemška oholost o tem, da je ona sama gospodar v Avstriji! Kam pa pritirajo državo take razmere? Do odločitve gotovo: ali ukroti vlada s silo nemško nasilstvo, ali pa si bodo Slovani za svoje varstvo sami pomagali!

Naj pride ali nastane nevihta kadar in kakršna hoče, mi se je ne bojimo. Toda prej bo obračun z vlado in Nemci, obračun desnice v parlamentu to jesen. Takrat bo trenotek za našo besedo, in govorili jo bomo! Take razmere pa kot so zdaj, pritirajo vlado do onemoglosti in državo do razpada; in zato se je treba taki nevihti v bran postaviti, naj stane kar hoče. Na Dunaju pa naj ta čas premišljujejo državniki, ki imajo krmilo v rokah, s kakimi sredstvi bodo viharo valovje, ki se zdaj zaletava v državne stebre, razpršili in po katerem strelvodu odvedli strele, ki se zaletavajo v našo državo!

Celjske novice.

(Častno svetinjo za 40letno službovanje) na črnem traku, je dobil umirovljeni računski ritmojster 6. žandarmerijskega poveljstva g. Ljudovít Zajc, stanujoč v Gaberju pri Celju.

(Ravnatelj slovensko-nemških gimnazijskih razredov v Celju) imenovan je g. pro-

Sklonil sem se k njeni roki, katero vendar nisem smel poljubiti, kajti začutil sem posebno spoštovanje do te deve. Moje ustnice so se le na lahno dotaknile njene obleke na plečih, kar pri njih dopušča običaj.

„Odpustite, Milena!“

Ona se mi je sklonila na prsi.

„Zbeživa,“ sem ji šepetal na uho. „Midva se ljubiva... Vse drugo je brez pomena. Jaz te odvedem v svojo domovino; ljubil te bom kakor kraljico...“

Urno se mi iztrga iz naročja.

„Ostanite z Bogom!“ reče mi jokaje. Na to mi je pokazala z roko na šotor, v katerem je ležal Lacko.

„Ako bo on živel, bom njegova zvesta žena... Ako umre, njegova vdova.“

Več nisem videl Milene... Vem samo to, da Lacko ni umrl.

Ali sta srečna? Dá, odgovarja mi moje srce, ker sta Slovana. Ta národ zajema iz svojih životnih močij rešilno vero in osvežujočo poezijo.

V mojem spominu mi Milena še se sedaj predstavlja lastnosti svoje slovanske rodbine. Znaoč, da se ta nahaja na poti k slavi, ji rad odpuščam svoje nekdanje bolečine.

Poslov. — kl —.

fesor J. Liesskounig proti svoji volji. Znano nam je, da se je imenovani gospod branil z vsemi štirimi proti temu neljubemu mu povišanju, a vse ni nič pomagalo. Novoimenovani ravnatelj je poštenjak skoz in skoz, ker pa slovenščini v toliki meri ni kos, kakor bi moral biti za ta zavod, zato je protestoval zahrbtnemu imenovanju. — Lepe razmere vladajo v eri Thun Kaizl. Slovenci pač čutimo danes bolj ko kdaj, da poštenost nima veljave!

(Zavedni Slovenci in Slovenke!) Spominjajte se vedno, vsikdar in povsod turških celjskih bojov dne 9. in 10. avgusta 1899. po Kr. r., ter se ravnajte po njih v svojih potrebščinah!

(Sodni odmevi zadnjih napadov na Slovence.) Pretečeni teden sta bila obsojena sin fotografa Martinija in magistratni pisar „plemeniti“ Sonnenburg vsak na 5 dni zapor, prvi ker je napadel jurista Potočnika in Založnika, drugi pa našega urednika Baga. Dr. L. Gulina je tožila policija, da je kritiziral postopanje policije. Bil je oproščen.

(Na samostalnih gimnazijskih razredih v Celju) se vpisujejo v 1. razred vstopajoči učenci dne 16. septembra t. l. od 9. do 12. ure predpoldne. Oni učenci, ki menijo vstopiti v 2., 3. ali 4. razred, se naj oglase 17. septembra ob osmih zjutraj. Natančna določila o sprejemi učencev se nahajajo v zadnjem letnem poročilu in pa na črni deski tega zavoda.

(Za podržavljenje celjske policije) so sklenile prošnje na vlado občine: Petrovče, Žalec, Gotovlje, Vel. Pirešica itd. Kmalu bodo odposlale še ostale občine po Savinjski dolini, kakor sploh vse zavedne slovenske občine na Spod. Štajarskem enake prošnje.

(Uzorno gospodarstvo mestnih očetov.) Pred dvema letoma je postavilo mesto Celje v Gaberju deželno-brambovsko vojašnico za visoko vsoto. Pa že letos se je zrušil eden del stavbe. Stavbo je vodil mestni svetovalec Lindauer. Proti temu se bo začela preiskava, a mestna uprava trpi lahkomišljeno početje.

(Saj smo rekli!) Poznamo hvaležno stran mestnih očetov, zato smo pa tudi takoj prorokovali, da dobite celjska in celovška policija priznanje in častno nagrado za „uzorno“ postopanje med napadi na Slovence. Ko se je župan v zadnji seji zahvalil vsem, ki so „kakor koli pripomogli“, tako tudi lažnjivemu in obrekujočemu nemškemu časopisju, izrekel je posebno pohvalo domači in celovški policiji, „ki je svojo nalogo na uzorni način pravično rešila. Le povedal ni župan, kakšna je bila ta naloga. Mi se zdržimo za danes vsake kritike, pričakujemo samo, ali bo državno pravdnštvo in graško namestništvo na naše pritožbe tudi županovega mnenja napram celjski policiji.“

(Celjskih izgredov) vdeležil se je tudi nek mlad razgrajč z belo čepico na glavi, kateri je pridno pljuval, hajlal in udrihal z debelo gorjačo po Slovincih. Kakor smo pozneje izvedeli, bil je to blagajnik pri južni železnici na Zidanemmostu imenom H a b e l, kateri se je sam v pričo več ljudi hvalil, da je par Slovencev naklestil. Tega „hajlovca“ si bode treba zabeležiti!

(Pozor slovenski kmetje!) Pri zadnjih izgredih v Celju odlikovali so se s hajlanjem in in žvižganjem posebno tudi agentje raznih židovskih zavarovalnih družeb, kateri po vsem Slovenskem lovijo naše kmete, da se pri istih zavarujejo. Bodite torej previdni slovenski kmetje, in pokažite takim postopačem vrata, ako se prikažejo. Seveda, v mestu z „nemčurji“ hajlati in Slovence pretepatovati, na deželi pa od Slovencev kruh služiti, to bi bilo zares krasno!

(Župan Stiger se zahvaljuje.) V zadnji občinski seji mestnega sveta se je župan Stiger toplo zahvaljeval vsem, ki so povodom razbojniških napadov dne 9. in 10. avgusta izkazali Celjanom svoja sočustva. V prvi vrsti je seveda mislil na svojega nadebudnega sina ter zeta Negrija, ki je oni dan tako debelo pljuval na slovenske dame, da si bo moral tri dni v miru v zaporu zopet zbirati — sline. O župan Stiger, vi ste s svojo uzorno rodbino zrelí za afrikanško klimo!

(Hm, 500 gld!) Župan Stiger je tožil v zadnji občinski seji, da je imela mestna občina

povodom češkega obiska v Celju nepotrebnih stroškov nad 500 gld. Mestni oborniki so mu zelo pomenljivo prikimali, kajti vsi so ga dobro razumeli, da si ni povedal, čemu se je porabilo toliko denarja. Toda radovedni smo mi, morda tudi državno pravdnštvo, kam so porabili ta denar. Zastav ni bilo — pač pa neštevilno palic, — pogostili smo svoje goste tudi edino Slovenci. Kdo je pa pogostil in opijanil domačo in tujo nemško sodrgo pri „Engelnu“ je sicer tajnost; dejstvo je le, da je mestna občina porabila 500 gld. Ali je bila ta vsota v letnem proračunu, ali kdo jo bo trpel?

(Preganjana nedolžnost.) Tukajšnji zdravnik dr. Riebl, ki igra med nami vlogo kameleona, je začel strastno preganjati svojega bivšega zobotehnikarja Hermana Petersa iz gole zavisti, ker je isti prestopil od dr. Riebla k zdravniku dr. Praunseisu. Peters je na glasu kot izborna zobozdravniška moč, ter je seveda z njegovim odhodom dr. Rieblnov zobozdravniški zavod mnogo zgubil na splošnem ugledu, dr. Praunseisov pa istočasno zaslovel. Iz strastnega maščevanja je obdolžil dr. Riebl imenovanega zobozdravniškega asistenta tatvine na zlatu in drugih nepoštenosti, tako, da je moralo dne 5. t. m. soditi o tem porotno sodišče. G. Peters se je zagovarjal mirno in dostojno, svest si svoje nedolžnosti. Bil je ednoglasno nedolžnim spoznan. S tem se je razkrinkala dr. Riebla hudoželjnost in strastna zavist. Dasi je Peters trdil pruski Nemeč, moramo sočustvovati z njim, ker se nam kot pravičnikom gnusi vsako neosnovano preganjanje, bodisi od koderkoli ali proti komurkoli. Dr. Riebl pa je pokazal s svojo neugnano škodoželjnostjo, da je poturica res bujša od Turka.

(Slovincem, ki prihajajo v Celje!) Od vseh strani dobivamo od zavednih rodoljubov, pa tudi od preprostih slovenskih mož pozive, naj priobčimo imena narodnih trgovcev, obrtnikov itd. v Celju, da ne bodo zašli ob priliki kupovanja ali naročevanja na krive, nam sovražne adrese. Koga naj bi v srce ne razveselilo to važno gospodarsko probujenje našega slovenskega ljudstva! Mnogokje so delavni rodoljubi že sami organizovali celo okolico, osobito pa trgovce po deželi, da pa se vé tudi ljudstvo ravnati, navajamo tu slovenske trgovce in obrtnike: Karol Vanič, trgovina z manufakturnim blagom na voglu Graške ceste in v „Narodnem domu“; trgovine špecerijskega blaga imajo Slovenci: Anton Kolenc, „Narodni dom“ in nasproti „pri Kroni“; Josip Matič, Kolodvorska ulica; Milan Hočevnar, Glavni trg; Topolak, nasproti „Narodnem domu“ in Pečnik, Wokaunov trg. Dragotin Hribar, trgovina papirnega blaga, tiskarna in knjigoveznica. Peter Kostič, trgovina z galanterijskim, norimberškim blagom itd., Glavni trg. Krojači so: Josip Zabukošek, Glavni trg; Josip Hočevnar, Graška ulica; Rudolf Tabor, Gosposka ulica; Martin Gregorinčič, Cerkevni trg; Franc Kmecl, Kovaška ulica in Boštjan Selišek, Rotovška ulica. Čevljarji so: I. Perdan, Gosposka ulica; Štefan Strašek, Graška cesta; Martin Kolšek, Graška cesta in Luka Keber, Vodnjaška ulica. Mizarja sta: Matevž Sinkovič, Gosposka ulica in J. Šviga, Šolska ulica. Gostilne so: „Narodni dom“; Jurij Lemež; „pri jelenu“; Radaj na bregu; A. Pleterski na Bregu (tudi mesar) in Martin Antloga v Gaberju (nasproti vojašnici). Klobučarja sta: Kristjan Wolf, Kolodvorska ulica in Fr. Šribar, Glavni trg. Brivec je Ivan Kapus, Graška cesta. Urar Rafael Salmič, „Narodni dom“. Medičar in voščar Pokorn, Gledališka ulica. Fotograf Srečko Magolič, „pri kroni“. Zidarski mojster Ferdo Gologranc, Gaberje. Tesarski mojster A. Vrečer, Gaberje. Podobarja sta: Ignacij Oblak Gledališka ulica in Ivan Cesar, „Narodni dom“. Strugar Jakob Križman, Gledališka ulica. Ključavničar Ivan Rebek, Poljska ulica. Tovarna za perilo in trgovina špecerijskega blaga F. Dolinar, Vrtna ulica. Izdelovatelj glasovirov Martin Ropas, Ljubljanska cesta zunaj Celja. Ivan Vrečko, sladčičar „Narodni dom“. D. Gregorič, trgovina z vinom, Graška cesta. F. E. Vošnjak, pek in trgovina, Graška cesta. Štefan Boucon, stolar, ima zalogo pri Sinkoviču v Gosposki ulici. Iv. Petavs, dimnikar Breg, v občinski hiši in Jakob Omladič, trgovina v Gaberju pri Celju.

Spodnje-štajarske novice.

(Župnijski izpit) so položili čč. gg.: Jos. Cerjak, korni vikar v Mariboru, Anton Cestnik, zač. vpok. duhovnik v Hočah, Jakob Hribernik, spiritual v duh. semenišču v Mariboru, Ludovik Hudovernik, stolni vikar v Mariboru, Pankracij Gregorc, kaplan v Mozirju, Anton Novak, kaplan v Vojniku, Anton Podvinski, kaplan v Slivnici pri Mariboru, Jos. Sigl, kaplan pri Sv. Petru pri Mariboru, Franc Višnar, kaplan pri Sv. Križu pri Slatini in Jos. Weixl, kaplan v Ljutomeru.

(Učiteljske premembe.) Nadučiteljsko mesto v Čadramu je dobil gosp. Edvin Blenk, dosedaj nadučitelj v Zibiki. Isti pa baje zamenja novo mesto s konjiškim nadučiteljem gosp. Pirchom. Ne vemo, naj se li veseli potem Čadram ali Konjice.

(Imenovanje.) G. Štefan Blažič, vpokojeni žandarmerijski stražmešter v Slov. Gradcu, je imenovan namestniškim kancelistom.

(Osebnosti.) Učiteljem na mariborski realki je imenovan suplent Adolf Webner; profesor na mariborski gimnaziji Karl Kirchlechner je imenovan glavnim učiteljem na ženskem učiteljskem v Innsbrucku.

(Novi vozni red) nove železnice Voitsberg-Celje ima baje v projektu zopet le samo dva osobna vlaka, ki pa tudi nimata ugodne zveze.

(Opustitev dveh osebnih vlakov na južni železnici.) Južna železnica nameruje baje opustiti vožnjo osebnega vlaka, ki vozi ob 9. uri zvečer iz Celja v Maribor ter onega, ki pride ob 1. uri popoldne v Celje.

(Brezplačno.) Trgovinsko ministerstvo je odredilo, da se morajo brzojavke v slučajih nujne pomoči, kakor prošnje za gasilna društva pri požarih itd. sprejemati brezplačno. Tudi morajo železnice pri posebni nevarnosti brezplačno pripeljati gasilno orodje, brizgalnice itd. s posebnimi vlaki.

(Bralno društvo pri Sv. Martinu v Rožni dolini) priredi v nedeljo, dne 10. septembra t. l. ob pol 4. uri popoldne veselico v gostilniških prostorih gospoda Ivana Križana-Stožirja po tem-le sporedu: 1. „Slava Slovencev“, uglasbil D. Bervar; poje moški zbor. 2. Igra „Gluh mora biti“. 3. „Ločitev“, uglasbil Fran Koželsky; poje moški zbor. 4. Burka „Stotnik in njegov sluga“. 5. „Brže junaci“, uglasbil Stoos; poje četvero-spev. Po sporedu prosta zabava s petjem in srečolovom (tombola); med drugimi skladbami pela se bode tudi pesem „Mihova ženitev“. Vstopnina za kmete 10 kr., za gospodo 20 kr. K obilni udeležbi vabi najoljudnejši odbor.

(Iz Braslovč.) Vedno se od nemškutarke stranke povdarja, kako Slovenci izzivajo „miroljubne Nemce“. Ako pa taki „miroljubni“ nemškutarji motijo nočni mir z protiavtstrijskimi pesmi in nesramnimi „Heil“-klici, šteje se jim v veliko junaštvo. Vprašamo torej, ali ni to največja predrznost, ako si v našem slovenskem trgu upajo s takimi pesmi in klici izzivati mirne tržane? Že več nedelj je slišati v neki krčmi nemško petje in med pesmi tudi znana protiavtstrijska „Wacht am Rhein“. Minulo nedeljo zbralo se je zopet nekaj takih predrznežev v isti gostilni. Ko so slovenski fantje začeli popevati slovenske pesmi, zbudlo jih je tako, da so kakor zdivjana druhal kričali „Heil“. Za danes samo to kratko poročilo, v prihodnje pa se objavijo vse tiste osebe, ki tako provokatorično postopajo, da bodo naši kmetje spoznali tiste kukavice, ki mislijo tudi v našem kraju zvaliti mladiče renegate ter žaliti naš narodni in domovinski čut.

(V Velenju) se je naselil slovenski zdravnik g. dr. Viktor Kac.

(Ottenschlägerjeva podružnica v Mozirju.) V Mozirju se je pred leti nastanil sedlar in jermenar Peter Troger. Izučil se je svoje obrti pri vranskem Ottenschlägerju, navzel pa se je tudi njegovega nemčurskega duha, da po Mozirju javno odobrava tolovajstvo celjske sodrge ter pomaga grditi Slovence. Nemščino seveda lomi v strah poslušalca. Mozirčani so sklenili s tem nemčurjem obračunati ter povabijo slovenskega sedlarja v Mozirje, ako se ta takoj ne poboljša.

(Od Sv. Frančiška Ksaverija) nam poroča g. poštar, da je zadnje naše poročilo o njem

napačno. Hailal on nikdar ni in tudi s Südmarkovci nima nič opraviti, ker je rodom Francoz in že kot tak Nemca sovraži, ne pa da bi mu pomagal na konja in delal zanj propagando.

(Novaštifta pri Gornjemgradu.) Podjetnik Lapp pričel je pri nas kopati in rovati za premogom. Pri štajngrobski cerkvi se ga je že našla precejšnja žila. Premog je najlepši takoimenovan „Glanzkohle“. Tudi druge vrste rude se nahajajo v Gornji Savinski dolini. Neobhodno je tedaj potreba železnice, ki bi vse te podzemeljske zaklade vozila v druge kraje.

(Iz Dobrne) se nam poroča, da se letos ni mogla procesija dne 15. avgusta voditi po običajnem potu, ker je to zabranil ondotni nemčurski gostilničar Orozel iz jeze do slovenske zastave. Ljudstvo je nad tako neoliko in nestrpnostjo ogorčeno, ter se hoče splošno izogibati njegove gostilne.

(Iz Vitanja) nam piše rodoljub, kako je ondotno ljudstvo še mrtvo v narodnem oziru. Tudi okoličani niso boljši. Vse kupujejo pri nemčurjih ali si pa celo še naročajo od celjskih nemških trgovcev in obrtnikov. V celem trgu se ne prodajajo drugačne užigalice nego „Südmarkove“, da, v neki ondotni cerkvi se še celo sveče v cerkvi prižigajo s temi užigalkami, ki potem seveda lahko vržejo temu hudobnemu društvu toliko stotakov vsak mesec. (Mi pa se temu rodoljubi pritožimo, da se pri nekaterih nemških sodnikih v Celju prižigajo s takimi žveplenkami sveče k prisegam Slovencev. Op. uređ.)

(V Laporju) je zažgal Štefanu Kacu njegov triletni sinček hišo in hleve, igraje se z žveplenkami. Nesrečni oče je bil kakor divji ter je hotel otroka vreči v plamen. Le s težavo so to ljudje zabranili. Orožniki so očeta odvedli v zapor.

(Planinska kočna na Boču) se dne 17. ozioroma 18. septembra slovesno otvori. Koča in razgledni stolp sta že dogotovljena, le potí se še morajo napraviti, kar se pa bode tudi do omenjenega dne zgodilo. Povodom otvoritve planinske kočne na Boču priredi v nedeljo, dne 17. septembra t. l., „Bralno društvo v Studenica“ na vrtu gostilne Koropčeve veliko ljudsko veselico z zelo obširnim in zanimivim sporedom. Začetek veselice bode ob pol 4. uri popoldne, tako, da so lahko tudi oni, ki pridejo ob 3. uri z vlakom do Poljčan, pri celem sporedu navzoči. Petje, godba, ples, šaljiva pošta, menezarija, Edisonov fonograf, živi divji mož iz ameriških šum itd., vse to je pripravljeno za zabavo. Za hladnokrvnejše goste pa je najpripravnejša občeznana Koropčeva črnina, ki je še marsikom v blagem spominu. Ako bi vreme ne bilo posebno ugodno, vrši se veselica v obširnih notranjih prostorih imenovane gostilne. — V ponedeljek, dne 18. septembra zgodaj odhod na Boč h kočni.

(Iz Loke pri Zidanem mostu) Združeni Nemci, nemškutarji, Židi s svojim bivšim županom A. K. na čelu zadnjega poraza pri občinskih volitvah ne morejo preboleti. Zato pa prav pridno ruvajo proti novemu občinskemu zastopu posebno pa proti novemu županu g. Kajtni iz Kozja. Ta mož je trden slovenski kmet, obče spoštovan in uživa vsestransko zaupanje. Da hoče v blagor loške občine delovati, to se vidi najbolj iz tega, ker se upira ogromnim stroškom, ki bi jih povzročila zidanmostovska šola občini. V očeh zidanmostovskega Žida Wertheimerja, ki je tudi ud obč. zastopa, pa je to velika pregreha in seveda tudi to, da je gosp. Kajtna iz Kozja trd Slovenec, ki od pravičnih terjatev slovenskih kmetov ne odstopi niti za pičico. Pri zadnji občinski seji se je tedaj g. Wertheimer v svoji židovski nesramnosti razkoračil nad našim županom ter od njega kričaje zahteval, naj gre na dopust za toliko časa, kakor se bo šola v Zidanemmostu zidala. Gosp. Wertheimer bi bržkone potem sam vodstvo pri zidanju šole prevzel, bržkone za to, da bi stanovanje nadučiteljevo sebi ugodno dovršil. A gosp. župan Kajtna se ni dal v Kozji rog ugnati. Mirno odgovori g. Wertheimerju: „Odstopil bom tedaj, kadar me boste pri kaki goljujfi dobili.“ Razven tega svetujemo mi g. Kajtni naj Žida Wertheimerja pri sodnji toži zaradi razžaljivega obnašanja proti županu. Slovenske obč. zastopnike pa tukaj pozovemo, naj vse napade židovske

nesramnosti mirno in dostojno odbijejo, naj gledajo na to, da bodo sami gospodarji na svoji zemlji, naj se strogo držijo slovenskega uradovanja, naj se nikakor ne ozirajo na Zidanmoščane; potem jim ne bo več treba plesati po „flavti“ mežnarjevega Tončka.

(**Trboveljski krajni šolski svet**) še vedno naročuje šolska naznanila itd. pri Raschu v Celju. Tudi požarni brambi še načeljuje „heil“-učitelj.

(**Sevnica**.) V nedeljo smo osnovali podružnico „Kmetijske družbe“; predsednikom je bil izvoljen prezasluzeni in vsespoštovani gospod nadučitelj Josip Mesiček. Ker je vodstvo v rokah moža, ki ima že premnogo zaslug za kmetijstvo, za katero je vedno neumorno in neutrudljivo deloval, upamo podružnici najlepšo bodočnost prorokovati.

(**Bralno društvo v Sromljah**) priredi v nedeljo, dne 17. kimovca t. l. svojo ustanovno slavnost. Začetek ob 3. uri popoldne. K obilni udeležbi vabi vljudno odbor.

(**Kat. pol. društvo za kozjanski okraj**) priredi v nedeljo, dne 17. septembra t. l. v prostorih gostilne g. Gučka obletni shod ob 4. uri popoldne s sledečim sporedom: 1. Društveno delovanje v prvem letu. 2. Volitev novega odbora. 3. Naš politični položaj. Tomažič. 4. Vино in sadjereja. Belé. 5. Ljubezen do materinskega jezika. Hohnjec. 6. Socijalno vprašanje. Grobelšek. 7. Sprejem novih udov. Nasveti, vprašanja. Prosta zabava. Vabi k obilni udeležbi odbor.

(**Posojilnica pri Sv. Petru pod Sv. Gorami**) je registrovana in začne v kratkem poslovati.

(**Umrli je**) v Ptujju ondodni beneficijant in katehet č. g. Alojzij Bratuša, rojen v Ljutomeru leta 1852. Bil je uzoren duhovnik in vrl narodnjak. Lahka mu zemljica!

(**Kmetijsko bralno društvo v Krčevini pri Ptujju**) ima svoj občni zbor združen z poučnim shodom v nedeljo dne 10. sept. ob 4. uri popoldne v gostilni g. Gregoreca, s sledečim sporedom: 1. Tajnik, blagajnik in knjižničar poročajo o društvenem delovanju, na to se izvoli novi odbor. 3. Trpljenje Slovencev za časa turških bojev, govori g. F. G. 5. O umni sadjereji poučuje g. prof. Martin Cilenšek. Vmes deklamacije in petje. Ptujski okolici je krvavo potreba izobrazbe in močne slovenske organizacije. Zato pa udje in prijatelji društva v mestu in v okolici, pridite vsi na ta zbor posebno ti kmečko ljudstvo iz Krčevine, Grajene, Mestnega vrha in od drugod, pridite polnoštevilno na ta shod!

(**Iz Cvena.**) Vsled neugodnega vremena in drugih razmer se je morala nameravana veselica bralnega društva opustiti. Ista se vrši o vsakem vremenu v nedeljo 10. sept. pri upotiču v Ljutomeru s sodelovanjem glednih dijakov in rodoljubnih pevcev. Dijaki ljutomerskega okraja obhajajo ob enem odhodnico. Spored: Gledališka igra „Mutec“, petje, tamburanje. Prosimo najobilnejšega obiska in — točnosti. Začetek ob 3. uri po večernicah.

(**Vremenska postaja na Cvenu**) beleži v mesecu avgustu: Srednja toplina 18.6° C. Največja toplina dne 7. ob 2 h. p. m. 29.8° C. Najnižja toplina dne 22. ob 7 h. p. m. 9.4° C. Največ padavin dne 9. 33.8 mm. Vsota padavin 620 mm. Število dni s padavinami 9, z meglo 3, z nevihto 2. Povprečna oblačnost 4.3. Najmanj vetroven mesec tega leta.

(**Iz Cvena pri Ljutomeru.**) Tekmovalna voznja dne 3. sept. Tako obilega obiska že leta in leta ni bilo. Prijavilo se je za začetno voznjo, daljava 2000 m, šest daril od 150—20 kron, 17; za plemensko voznjo 2000 m, šest daril od 180—20 kron, 16 voznikov. Darila so dobili v začetni voznji: Martin Babič iz Krapja, ki je napravil v tej voznji najboljši rekord 4 m. 6 s., Jožef Slavič iz Cvena, Alojz Fekonja iz Veržeja, Jožef Lebar iz Volčje vasi, Alojz Osterc iz Bunčan in Anton Slavič iz Grab. — V plemenski voznji napravil je najboljši rekord 3 m. 45 s., Alojz Razlag iz Sitarovec z žrebcom Pagat. Darila so še dobili Anton Bežan iz Šalinec, Matija Kranjc iz Radislavec, Martin Babič iz Krapja (2 darili) in Jožef Vavpotič iz Lokavec. Dosegli bi se bili še boljši rekordi, če ne bi bil dež med dirko po večkrat namočil tal, tako, da je dirkališče zelo polzko postalo. Ob konci dirke pa se

je naredil najlepši dan in krasno jesensko solnce je obsevalo mnogobrojne goste, ki so se po dirki zbrali na zadrugnem posestvu, kjer je g. Martin Jelovšek v zanimivem govoru predaval o plemski živini ter o zadrugah. Po njegovem govoru se je ustanovila takoj zadruga za rejo bikov, ki bode v zvezi s kmetijsko zadrugo na Cvenu.

(**Volitev v okrajni odbor v Ljutomeru**) je bila dne 31. avgusta t. l. ter se je končala zelo častno za narodno stranko. Zanimivo je bilo, da je to pot poskusil lekarnar Švarc iz Ljutomera, ki je ob enem tamošnji nemčurski župan, zapeljavati slovenske zastopnike, da bi odpadli in njemu ter njegovim tovarišem na konja pomagali. Toda mož se je grdo opekel. Ko so Nemci videli, da tudi s pomočjo Žida Rabenštajna, ki je za zdaj postal enkrat nemčur, nič ne opravi, so zapustili volišče in eden izmed pametnih med njimi je rekel: „Bolj grdo se nismo mogli osmešiti.“ Švarcu pa bi svetovali, naj včasih pomisli na tiste čase nazaj, ko je v čitalnici s svojim lepim tenor-om prepeval: „Slovenec sem“. Ma ucta pane!

(**Katoliško slov. politično in gospodarsko društvo s sedežem v Jarenini**) je tekom enoletnega svojega obstanka dovolj dokazalo, da hoče pomagati v vsakem oziru slov. kmetu ob meji v političnem in gospodarskem oziru. Do sedaj je priredilo že 5 shodov. V bližnji bodočnosti pa priredi nove štiri shode in sicer dne 24. sept. v Jarenini, dne 1. okt. pri Sv. Jakobu v Slov. goricah, dne 15. okt. pri Sv. Marjeti ob Pesnici in dne 22. okt. pri Št. Ilju v Slov. gor. Poleg političnih stvari se bo na teh shodih posebno razpravljalo o zadrugah, katere so tudi za slovenske kmete ob meji edina rešitev. Zato se bodo v kratkem ustanovile tudi tukaj. Vse, kar slovenski govori in misli tu ob meji, bomo združili v zadrugah, potem pa se bomo vrgli še na tiste občine, v katerih kraljujejo nemškutarji, največji sovražniki slovenskih kmetov, da jih očistimo plevela in popolnoma utrdimo slovensko mejo. Sedaj pa pridno delujmo na to vsi, da se bo vsak kmet od prvega do zadnjega udeležil teh imenitnih shodov.

(**Iz Št. Jurja ob Ščavnici.**) „Bralno društvo“ priredi dne 10. septembra t. l. veselico v gostilni L. Šijanca pri Sv. Duhu na Stari gori s sledečim sporedom: Pozdrav, tamburanje, petje in gledališčna igra. Veselica se vrši o vsakem vremenu. Prost vstop. Začetek ob pol 4. uri popoldne. K mnogobrojni udeležbi vabi odbor.

(**Utonil je**) pri Sv. Jurju na Ščavnici kmet Fr. Gomzi, ko se je med košnjo kopal v reki.

(**Mariborske šolske sestre**) so prevzele v Mostaru sirotišnico ter sta že odpotovali tja čč. sestri Roza Jug in Stefanija Deteček.

(**V slovenskih Rušah**) je nameraval nedavno sklicati nemško zborovanje mariborski odvetnik dr. Glantschnigg. Glavarstvo je vendar shod prepovedalo, seveda ne iz ozira na Slovence, temuč ker je slutilo, da bi izzivalni nemškutar dobil slabe spomine na slovenske Ruše.

(**Nova semnja.**) Mesto Slov. Gradec je dobilo dva nova živinska semnja, ki bosta že letos dne 4. septembra in 2. oktobra.

(**Na graški univerzi**) je bilo v pretečenem poletnem tečaju 1512 slušateljev, od teh je bilo 85 bogoslovcev, 824 pravoslovcev, 409 medicincev in 194 modroslovcev.

Druge slovenske novice.

(**XI. skupščina „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“**) se vrši dne 10. in 11. septembra 1899. leta v Gorici. Spored: I. V nedeljo, dne 10. septembra: 1. Ob pol 11. uri do poldne: Seja upravnega odbora v „Šolskem domu“. Spored: a) Poročilo o delovanju direktorija; b) določitev poročila za delegacije; c) nasveti in predlogi. 2. Ob pol 1. uri popoldne seja delegacije v „Šolskem domu“. 3. Po zborovanju delegacije pevske vaje v čitalničnih prostorih ter seje odsekov v „Šolskem domu“. 4. Zvečer ob 8. uri koncert ob ugodnem vremenu na Wanekovem vrtu, sicer v čital. prostorih. II. V ponedeljek, dne 11. septembra: 1. Ob 9. uri dopoldne: Glavno zborovanje v čitalničnih prostorih po sporedu, ki ga določi delegacija. 2. Po glavnem zborovanju se snide zopet delegacija, da voli upravni odbor. (Vsaka seja se začne točno ob

označeni uri). 3. Ob 1. uri popoldne: Banket v Wanekovi gostilni. III. V ponedeljek, dne 11. septembra, ozir. v torek, dne 12. septembra: Izlet v Trst in Miramar.

(**Imenovanje.**) Pravna praktikanta Konrad Vodušek v Ljubljani in Fran Novak v Idriji sta imenovana avskultantoma,

(**V Pokoj**) je šel profesor na ljubljanski realki g. Henrik Pirker.

(**Imenovanje.**) G. Fran Finžger, glavni učitelj na učiteljski v Kopru in okrajni šolski nadzornik je imenovan nadzornikom za šole goriške okolice in za slovenske šole na Goriškem in v mestu Gorica.

(**Tretja mestna deška šola v Ljubljani**) se ustanovi najbrže že v kratkem, ker je res potrebna.

(**Na gospodinjski šoli**) c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani se prične drugi tečaj dne 1. oktobra t. l. ter bo trajal eno leto. Gojenke stanujejo v zavodu poleg Marijanišča pod vodstvom šolskih sester. Pouk je slovenski in brezplačen ter obsega poleg verouka, vzgojeslovja, spisja, računstva, vse predmete, katere mora umeti dobra gospodinja, zlasti se poučuje v kuhanju, šivanju, pranju, likanju, živinoreji, mlekarstvu, vrtnarstvu itd. Gojenke plačujejo za hrano, stanovanje in perilo po 14 gl. na mesec. Deklice morajo biti vsaj po 16 let stare. Prošnje do 20. t. m. glavnemu odboru c. kr. kmetijske družbe kranjske v Ljubljani.

(**Slovenec zmagovalec v Berlinu.**) Prvo nagrado pri dirki v Berlinu dne 27. m. m. je dobil Fran Počkaj, član slovenskih biciklistov „Ljubljana“.

(**Na Triglavu**) je bilo letos že 200 obiskovalcev.

(**Ubil se je**) blizu Hrušice pri takozvani Hudi peči 40letni gozdni delavec Anton Bajc iz Malega Polja. Bil je pijan ter je padel v strm jarek ob državni cesti.

(**Na smrt obsojen**) je bil v Novem mestu J. Zevnik, ki je dne 17. Julija t. l. v Sp. Suhadolu umoril Jožefo Gruber.

(**V Št. Jerneju na Dolenjskem**) bode 16. t. m. premovanje konj in 17. pa konjska dirka.

(**V Cirkljah na Dolenjskem**) je razpisana do 15. t. m. nadučiteljska služba. V bližnji Bušečjivasi se otvori takrat nova enorazredna šola, za katero je imenovan mesto g. J. Voglarja, ki pride kot suplent na celjsko okoliško šolo, kot začasni učitelj in voditelj g. Fr. Ponikvar, potrjeni učiteljski pripravnik v Kostanjevici.

(**Velikovaško graščino**) pri Leskovcu je kupil od gosp. dr. Brikserja njegov oskrbnik gosp. Fahrer.

(**Vinska letina**) v krškem sodnijskem okraju obeta biti prav dobra v tistih vinogradih, kjer ni plesnobe; kajti kar je zdravega grozdja, to bode popolnoma dozorelo. V tem okraju so stare trte od plesnobe bolj trpele kakor nove.

(**V Motniku**) so dovršili dva železna mostova čez motniški potok, ter se danes otvorita.

(**V Ilirski Bistrici**) sta ustanovila Žnideršič in Valenčič tovarno za testenine, kakor makarone itd. Dosedaj so si naročali naši trgovci take predmete iz tujih tovarn.

(**Obesila se je**) v Ilirski Bistrici 72letna vdova Marjeta Hudež.

(**Vzgojišče za deklice**) (internat) čč. šolskih sester v „Narodni šoli“ družbe sv. Cirila in Metoda v Št. Rupertu pri Velikovcu se priporoča p. n. slovenskim staršem. — V hiši je trirazredna ljudska šola; v njej se posebno goje ženska ročna dela. Šolsko leto se začne dne 16. vinotoka t. l. Oglasila naj se blagovolijo vpslati do konca meseca kimovca čč. šolskim sestram v Št. Rupertu pri Velikovcu.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda. (**Zaradi celovških izgredov**) je bilo dne 1. t. m. trinajst udeležnikov obsojenih v zapore od 5 dni do 8 mesecev.

(**Ženska postrežba v gostilnah odpravljena.**) Tržaški magistrat je odpravil iz nprstvenih ozir v 24 gostilnah žensko postrežbo. Zakaj samo v 24 gostilnah in zakaj so magistratu moški natakariji boljša zaslonba, to že vedo sami.

(**Umrli je**) v Barkovljah pri Trstu kaplan č. g. Ivan Pituel. Poslan je bil tja pred letom za

italijanskega pridigarja, a ko se je uveril, da nima italijanskih poslušalcev, postal je odkrit prijatelj Slovencev. R. i. p.!

(Novi rudniki.) V slovečem dalmatinskem pogorju Velebitu je skrito raznovrstnih rudnin. Sedaj se je ustanovilo na Reki delniško društvo hrvaških podjetnikov ter so začeli razkopavanje. To raziskavanje je pokazalo, da je ves svet pod ličko-krbavsko župnijo preprežen z ogromno množino železa in premoga, pa tudi izvrstnega bakra.

Druge avstrijske novice.

(Državni položaj.) Cesar se je dne 3. t. m. povrnil od vojaških vaj na Češkem ter je drugi dan sprejel ogrskega ministerskega predsednika Szella in naučnega ministra grofa Bylandta. Proti temu, da bi prevzel kakšno vodstvo pri vladi baron Chlumecky, nasprotovale bodo tudi vse nemške stranke, razun liberalnih veleposestnikov in nemške ljudske stranke. Načelniki nemških klubov se zberejo že 10. ali 15. t. m. k posvetovanju na Dunaju.

(Kako cenijo Čehi višjo izobrazbo.) Na Moravskem se je na češke gimnazije in realke oglasilo toliko učencev, da ni možno vseh sprejeti. V Viškovem se je osnovala nova gimnazija, takoj se je oglasilo 150 dijakov za sprejem v 1. razred. Češka tehnika se je otvorila v Brnu letos dne 1. septembra, v Pragi pa otvori dne 15. septembra „Čehoslovenska trgovska beseda“ ednoletno uzorno trgovsko šolo.

(Zagrebska trgovska in obrtna zbornica) je izročila hrvatski dež. vladi spomenico, da se bodo tudi Hrvatje sprejemali v orientalno akademijo na Dunaju. Sedaj imajo vstop v ta zavod za tostransko polovico le Nemci, za onostransko pa Mažari, da si na najvažnejših mestih, kakor na Balkanu, v Rusiji, Ameriki itd. bi moral vsak konzul znati vsaj eden slovanski jezik. Tej upravičeni prošnji se pridružijo še zbornice v Senju, Oseku in Reki.

(Smrt hajduka.) Zloglasni banovački hajduk Vajan Samadžija je bil dne 25. m. m. obešen v Petrinji. Bilo mu je še le 28 let, vendar je trepetala pred njim vsa Banovina. Kot 16letni fant je zaklal svojega lastnega očeta, deset let pozneje, t. j. lansko leto je ubil Isu Djakoviča, kmalu nato Mišu Demiča-Martiča ter ustrelil neko staro ženo. Dan pred smrtjo je zahteval piščal ter ves dan sviral poskočnice.

(Košut rogovili.) Kosuth Ferencz, sin mažarskega revolucionarja je izdal poziv na mažarski narod, naj se sklicujejo povsod ljudski shodi, ki se naj izrečejo proti nedavni slavnosti avstrijskemu junaku Hentziju, ko so mu morali na mažarsko nasilje premestiti spomenik z glavnega trga. Po Košutovi želji bi bilo moralo ljudstvo spomenik razbiti ter se tako maščevati nad — kamenom.

Ogled po širnem svetu.

(V Srbiji) je umrl dne 4. t. m. bivši regent Ristić. Zadela ga je srčna kap. — Zaradi „atentata“ na Milana so še žrtve vedno v ječah, dasi sta že potekla od „napada“ dva meseca. Med drugimi sta zaradi obdolžitve veleizdaje tudi v ječi bivši ministerski predsednik Pasić in bivši minister Tavšanović. Z jetniki ravna nezaslišano grdo. Napadalec Milanov je obtožen baje samo zaradi poskušene umora na Milanovem adjutantu majorju Lukiću.

(Črnogorski knez v Carigradu.) Tako sijajno in pristrčno še ni bil v Carigradu najbrž nobeden evropski vladar sprejet, kakor te dni črnogorski knez Nikolaj s svojim spremstvom. Sultan je poklonil knezu in kneginji, kakor tudi kneževiču Mirku dragocene darove in najvišja odlikovanja. Tudi vsi knezovi spremljevalci so bili odlikovani z visokimi redi. Vrh tega hoče baje sultan Črnigori darovati lep kos zemlje med Črnogoro in Srbijo, tako da bi bila potem Črnigori Srbija posredni mejaš.

(Maščevanje nemškega cesarja.) Pruska vlada je poslala večje število upravnih uradnikov v pokoj, „ker ne zadoščajo več vladnim zahtevam“. To je namreč cesarjevo maščevanje, ker niso glasovali po njegovi želji za kanalske načrte. Slabo se podaja takšno postopanje vla-

darju! Ravnokar sta odslovljena tudi ministra notranjih zadev pl. Recke in naučni minister Bosse. Na prvega mesto je imenovan baron Rheinhaben, na drugega pa Studt.

(Med Anglijo in južnoafriško republiko) še ni prišlo do pomirjenja. Transvalška vlada hoče popustiti napram Angleški le, če se Angleži ne bodo vtikali v transvalške zadeve. Vladni vodja Angleške Chamberlain pa je odgovoril, da se angleška vlada ne more nikoli odpovedati svojim pravicam iz poprejšnjih pogodb. Prav mogoče je še tedaj vedno, da bo moral meč razsoditi.

(Nasledki dijaških nemirov na Ruskem.) Rektorja petrograjskega in kazanskega vseučilišča sta odpuščena. Naučni minister je na cesarjevo povelje razposlal na vse nadzornike ruskih vseučilišč okrožnice, naj ravnajo milo z dijaki ter jih podpirajo. Minister notranjih zadev pa je izdal odločbo, da je dijake, ki bi poskušali delati nemire, takoj izgnati ter uvrstiti v vojake.

(V Dreyfusovi obravnavi) še ni prišlo do jasnosti. Toliko pa je skoraj že dognano, da onih veleizdajalskih spisov, zaradi katerih je bil obsojen, ni pisal sam, nego major Eszterhazy, toda vso potrebno stvarino mu je priskrbel najbrž Dreyfus. Nemški cesar se je baje izrazil, da je Dreyfus „ubogi vrag“, a da je v francoskem štabu več podkupljivih ljudi. Danes ali jutri se razglasi končna razsodba o Dreyfusovi krivdi ali nekrivdi.

Dopisi.

(Iz Braslovč.) (Shod v Braslovčah.) V nedeljo dne 27. avgusta t. l. je bil shod kat. polit. društva za vranski okraj v Braslovčah. Govorila sta g. Ivan Kač iz Žalca in g. dr. Dečko iz Celja. G. Kač je govoril o gospodarski organizaciji; razlagal je kako se ustanavljajo in vodijo zadruga, kako potrebno je razno zavarovanje zoper točo, zoper ogenj itd. in kakšne naj bi bile zavarovalnice, da bi ljudstvu samemu koristile. Sploh kmetje naj bi se na vse strani združili, potem bi si pomagali.

G. dr. Dečko je govoril o deželnem zboru in sploh o političnem položaju. Slovenci nimamo od štajarskega deželnega zbora nič dobrega pričakovati; ondi imamo hude nasprotnike. Premalo nas je, za to nimamo vpliva. Volilni red je krivičen. Ena tretjina prebivalcev na Štajarskem je Slovencev, imeti bi morali okrog 20 deželnih poslancev, a jih imamo samo 8. Leta in leta se Slovenci že trudimo, da bi se volilni red spremenil, a Nemci nas nočejo slišati. Največja krivica se nam pa godi pri šoli. Slovenci nimamo ni edne meščanske šole, Nemci jih imajo 19. Za to je govornik letos predlagal v deželnem zboru, da naj se tudi nam Slovincem ustanovi ena meščanska šola, a Nemci tega niti slišati niso hoteli. Istotako ne dovolijo, da bi se deželni šolski svet razdelil na slovenski in nemški oddelek, kakor je na Češkem. Pravic nam nočejo dati, a denar naš jim je dober. No vkljub vsem krivicam mi vendar le napredujemo. A nasprotnike to jezi, za to besne, razgrajajo, napadajo ljudi, razbijajo okna in se obnašajo popolnoma divje, kakor kažejo zadnji celjski dogodki. Isti, ki take reči uganjajo, ne morejo zmagati. Kdo pa so ti celjski Nemci, ki tako delajo? Od nas žive, mi jih podpiramo. Če bi jih mi ne podpirali, morali bi kmalu oditi s krulečim trebuhom. Za to bodimo brez skrbi! Pravica tudi pri nas mora zmagati.

Poročilo se je vzelo na znanje in g. poslancu se je izrekla zaupnica.

G. predsednik je utemeljeval naslednje resolucije, katere so bile navdušeno in enoglasno sprejete:

1. Ljudski shod kat. političnega društva za vranski okraj v Braslovčah dne 27. avgusta se zgraža nad silnostjo in surovostjo celjskih Nemcev z dne 9. in 10. avgusta t. l. Celjska mestna policija se je ob tej priliki pokazala popolnoma nesposobno, ker ni hotela zabraniti napadov na Slovence. Vsled tega, da bi se taki izgredi več ne ponavljali, prosi podpisano društvo visoko c. kr. namestništvo v Gradcu, da naj blagovoli poddržaviti mestno policijo v Celju.

2. Ljudski shod v Braslovčah je mnenja, da bi bilo po takih krvavih izgredih, kot so se

godili v Celju dne 9. in 10. avgusta, neumno še nadalje podpirati nemške trgovce, ter ob enem naroča ondotnim slovenskim trgovcem, da naj si preskrbe večjo množino raznovrstnega in cenejšega blaga, da ne bo treba pohajati nemških prodajalnic.

3. Ljudski shod v Braslovčah izraža obžalovanje in ogorčenost nad tem, da so nemški opozicijski poslanci preprečili s svojim huronskim krikom državnozbornsko delovanje ter pomagali § 14. do veljave.

4. Ljudski shod v Braslovčah izraža obžalovanje, da je visoka c. kr. vlada po § 14. obdala sladkor in druge užitnine, ter naroča svojim zastopnikom, naj delujejo na to, da se obdači razkošje, nepotrebni športi, borza, in sploh kapital, ne pa užitnine, katere potrebuje delavsko ljudstvo.

Pripis: Pri 2. resoluciji so nekateri zborovalci utemeljevalja napačno razumeli, kakor da bi naj ljudstvo podpiralo samo celjske slovenske trgovce, a ne domačih. Utemeljevalj tega ni mislil. Ljudstvo tako navadno kupuje pri domačih trgovcih. Po eno kilo kave, po 5 kil soli, po eno koso menda vendar ne bo šel nihče v Celje. Utemeljevalj je imel v mislih trgovce na deželi, ki v Celju kupujejo svoje blago ter je potem doma prodajajo. Ti naj podpirajo celjske slovenske trgovce, a vi domačini braslovški kupujte v Braslovčah, Žalčani v Žalcu itd. Skrbite pa slovenski trgovci povsodi za dobro in primerno ceno blago, da ne boste ljudstva odganjali od sebe s previsokimi cenami! Skrbite pa tudi za slovenske napise nad svojimi prodajnicami in to zlasti na deželi!

(Iz Slatine.) Slavohlepnost našega malega možiceljna dr. Hojzelna ne pozna ne truda, ne stroškov. V skromnosti je živel njegov oče v tukajšnji fari kot ljudski učitelj. Ta skromnost je zadala tudi sinčeku, ki je sedaj sanitetni svetnik (!), svoj pečat, kajti na telesu je zaostal pritlikavec, a tudi na dubu je velikan le v lastni domišljiji. Velik je le v prusofilskem rogovljenju, sicer pa se zanj bore malo kedo briga.

Ker pa se noče trezen svet zanj brigati, razkoračil se je sam. Poteklo mu je 25 let, da se masti na deželne stroške na Slovenskem Štajarju. Sicer to ni resnično, kajti med to dobo je bil nad dve leti tudi kopališčni zdravnik v Krapini, kjer je čez Slatino ravnotako zabavljaj, kakor sedaj nasprotno. Zopet pa se ni hotel ta nehvaležni svet spomniti njegovih zaslug. Toda to nič ne de, zakaj pa bi imel sicer denar in oblast nad slatinskimi uslužbenci in hlapci. Napravil si je sam jubilejno slavje ter „moralno“ prisilil ali pa plačal sodelovanje.

Dne 27. m. m. se je tedaj igrala ta za Hojzelna dragocena, za sodelavce pa mastna komedija.

Čujmo kako popiše to klaverno komedijo očividec, ondotni ugledni hrvaški kopališčni gost v „Hrvatski Domovini“ pod naslovom: Cirkusna komedija dr. Hoisela. „Nemorem vam napisati drugega naslova za ono, kar se je zgodilo dne 27. m. m. tukaj v slatinskih toplicah. Ko bi človek nebi poznal okolnosti in naroda okoli Rogatca, mislil bi res, da se nahaja na neki čudni zemlji komedije, koje si zna eden človek tako umetno urediti.

On, dr. Hoisel, priredil si je sam sebi slavje in proslavil svojo 25letnico. Graška „Tagespost“ piše, da nočejo slaviti njega kot zaslužnega zdravnika, temuč „wie einen deutschen Mann“, in to se je res tudi zgodilo, samo s to razliko, da se je završilo to slavje tako klaverno, da ga ne moremo drugače nazivati, nego navadno komedijo. Ob 8. uri zvečer je bil razsvetljen eden del kopališčne šetališča z lampijoni in par korakov tudi z bengalično lučjo. Potem je prišla od nekod „takozvana“ bakljada ter se podala k stanovanju tega „deutschen Mann-a“, kjer je že čakala kopališčna godba. Podoknica je bila sestavljena iz ognjegasev, ki so prišli na povelje in nekoliko ondotnih nemškutarjev, med katerimi smo videli Stoinschegga, Pototschnigga, Leschnigga, Ogrisegga, Miglitscha in dr. Simonitscha (gorje pred germansko četo!). Vse je šlo tiho, kakor na kakšnem pogrebu.

Prišedši do stanovanja, odnese nekaka deputacija v stanovanje hrastov venec z nemškim

trakom; venec so spletli na povelje šulferajnskega učitelja šolarji iz hrastovih vej. (Vsekako zelo ceno darilo?) Od okna se je zaslilo par slabih heil-klicev, a takoj za tem je zasvirala godba neko tužno pesmico, ki je dajala celi tej slavi še bolj klavirni pečat. Nato pride dol dr. Hoisel, ter se zahvali na presrčni ovaciji, završivši svoj govor s „Heil“! Radi bi vedeli komu se je zahvaljeval. Ali godbi, katero je sam plačal, ali ognjegascem, ki so bili tam na povelje. Sicer ni nikogar bili pri tej zvižalni komediji. Ravno tako mršav je bil od Hoiseln plačani banket.

Cela ta plačana in naročena „svečanost“ ni bila nič družega, nego neka vrsta demonstracije na slovensko proslavljeni cesarjev rojstni dan poprej; Hoisel je hotel pokazati, da je tudi v Rogaški slatini Schönerejevih posnemalcev. Ne razumemo uprave, ki dovoljuje take „svečanosti“ ter da ima ista tako malo ozira napram gostom, ki nikakor niso prijatelji takih velikonemških idej. Če ne bo znala uprava v bodoče odstraniti takšnih stvari, oškodovano bo hudo sicer dobro kopališče.

Dr. Hoisel ne spada tukaj sem (na Slatino), ker si je vzel za nalogo, da ponemči slovenstvo, ne pa da bi se brigal za zdravje onih, ki ga prihajajo sem iskat. Hrvati so hodili do sedaj iskat k dr. Hoiselnu sveta, a opozarjam jih, da si iščejo družega zdravnika, kajti podpirati človeka, ki stremi za tem, da uniči Slovence, bi bilo pregrešno; ne zasluži, da se ga pogleda, kaj še le, da se ga podpira. Zapomnite si Hrvatje dr. Hoisla!

Hvala zavesti Slovencev, 25letnica „delovanje“ tega človeka ni zapustilo nikakšnih sledi na Slatini, ker so tam, kakor tudi v okolici, vse samo Slovenci, ki bodo vedeli varovati svoj jezik in svojo narodnost v kljub dr. Hoislu in njegovim vrednim pomagačem. Mi bi samo priporočali kopališčni upravi, da dr. Hoisla sedaj po 25 letih pošlje v penzijo, ter si vzame človeka, kateremu ni alfa in omega „Alldeutschland“.

Stari gost na Slatini.

Iz Središča. V nedeljo, 27. avgusta t. l. so nam priredili domači diletantje „Prešernov večer.“ Pričakovali smo precej, toda dočakali smo več — in to v vsakem oziru — nego smo si obetali. Čast, komur čast! Sodelovalci so izvedli svojo vlogo tako dovršeno, da smo morali reči: take veselice v Središču še nismo imeli. Mnogobrojna udeležba od blizu in daleč pa je blagovala podjetje z lepim gmotnim vspehom, in s ponosom naj zrejo naši diletantje na kamen, kterega so pripomogli za zgradbo Prešernovega spomenika v Ljubljani.

Patetično deklamovan prolog je seznanil občinstvo z vzrokom prirejenega slavlja, in slavnostni govornik nam je v krepkih potezah predložil Prešerna kot vzornega rodoljuba, navdušenega buditelja narodovega in slovenskega pesnika-prvaka.

Največje zanimanje pa je pred veselico zbudila gledališka igra „Čvrček“, drama v petih dejanjih. Že večkrat so uprizorili naši diletantje z lepim vspehom jedno, dve šaljivi enodejanki. Spominjam se tudi dobro uspele šaloigre v dveh dejanjih na našem odru. Toda, ko sem ne davno tega slišal, da se pripravlja v Središču za „Prešernov večer“ igrokaz v petih aktih, sem si tiho rekel: Vederemo, bomo videli! Imel sem dva pomisleka, jednega glede potrebnih sodelujočih sil, drugega glede potrpljivosti občinstva. Toda danes koštatujem na svojo radost, da sem se motil dvakrat: podcenjeval sem zmoglosti naših diletantov in moral sem priznati, da je naše ljudstvo zrelo za pravo uživanje prave umetnosti. Skratka, „Čvrček“ je vspel v vsakem oziru. Vsi nastopivši igralci in igralke so rešili strokovnjaški svojo nalogo, čarovnica Srdana in oče Bojan pa sta bili naravnost klasični osebi, nič manj klasični nego Jurčičev Krjavelj v „Desetem bratu.“ Torej še enkrat: Čast, komur čast!

Umetniški godbeni užitek pa ste nam pripravila omenjenega večera slavno znana godbenika gg. učitelja brata Serajnika, ki sta s prirojeno jima spretnostjo na goslih in klavirju proizvajala najtežje skladbe ter s svojo umetnostjo kar očarovala poslušalce. Brata Serajnika, čast in slava!

Pri občni zabavi pa smo spet videli, da za središke veselice ne veljajo pesnikove besede: „Raum ist in der kleinsten Hütte...“. Torej živel središki „Narodni dom“, živeli zavedni in napredni Središčani! Dr. O.

Narodno-gospodarske novice.

Nekaj o govejih pasmah.

Krave tega rodu so dobre mlekarice, boljše nego muricodolske. Povprečno daja velika krava tega rodu po 2300 litrov mleka na leto, razun tega je pa mleko mnogo boljše in mastnejše. Tudi spitati se da ta živina prav dobro in hitro ter daje jako okusno meso. Voli su tudi dobri za vprego.

Posebno blizu večjih mest, kjer se mastno mleko lahko proda, je reja te živine vsega priporočila vredna.

Posebna prednost te živine je pa v tem, da v klaji ni izbirčna, ampak je zadovoljna tudi s slabejšo.

Te živine se je mnogo že v naše slovenske dežele vpeljalo. Nekateri naši kraji jej posebno ugajajo in živina se tam jako dobro redi; tako na primer na Kranjskem, skoraj po vsem Gorenjskem, po Spodnjem Koroškem in Štajarskem.

Belanska pasma je doma na Koroškem. Ona izhaja iz Doline na Zgornjem Koroškem, skozi katero teče reka Belana, po kateri se imenuje Belanska dolina in belansko govedo. Po Koroškem je razširjena ta živina tudi po drugih dolinah, posebno v Dravski, Zilski in Jezerski dolini.

Ta pasma je jako podobna pingavski živini, tako po svoji rujavordeči barvi z belimi progami, kakor tudi po drugih lastnostih. Prav za prav sta obe le jedna pasma, in sicer s tem razločkom, da se pingavska izreja na Solnograškem, belanska pa na Koroškem. Razločujeta se le toliko, kolikor so različne razmere podnebja, zraka itd.

Znamenje, po katerih se razloča ta pasma od pingavske, so sledeča: 1. Barva je bolj ru-dečkasta, 2. živina bolj tankih kostij, 3. smrček je mesnate barve, 4. parklji so črni, na njih so pa tudi belkaste podolgaste proge, 5. rogovi so rumeni kakor osek ter imajo črne konce.

Krave so izvrstne mlekarice. Ako se dobro krmijo in oskrbujejo, dajejo na leto povprečno po 2300 litrov mleka. Krave tehtajo od 300 do 400 kilogramov. Teleta od 33 do 34 kilogramov. Tudi po Kranjskem in po Štajarskem je mnogo te živine.

Furlanski rod. Ta živina se nahaja po vsi Furlaniji, kakor tudi v nekaterih kraških občinah, na primer v Doberdolu, Jamlji, Devinu, Sestijani in Madjevači. Gospodarji teh občin gonijo namreč svoje krave k furlanskim bikom in iz tega križanja nastane živina, katera je nekoliko večja od navadne kraške in dobra za vprego ter ima razun tega jako trde parklje. Furlanska živina čistega plemena pa ni za Kras, ker ima premehke parklje.

Furlanska živina spada med velike romanske rodove. Navadno je 1½ metra visoka, nahaja se pa tudi mnogo živine, katera je še do 10 cm višja.

To pleme ima primerno dolg život, precej visoke noge in dosledno precej izdatno hojo. Kožo ima debelo, prsi široke, kosti močne, hrbet raven. Glava je v primeri života majhna in bolj fina, rogovi so dolgi in lahko zakrivljeni, oči ima jako bistre.

Diako ima belkastosivo ali pa rumenkasto; na trebuhu in med nogami nekoliko svitlejšo. Posebno rumenkasta živina ima po stegnih in na straneh za spoznanje temneje lise. Te lise so jako karakteristične, ker se pri drugih, furlanski živini podobnih rodovih nahajajo.

Ta živina je izvrstna za vprego, se da dobro pitati ter daje okusno meso. Krave so pa prav slabe mlekarice.

Furlanski voli se lahko primerjajo z voli muricodolske pasme. To se prav lahko opazuje na primer v Trstu, kjer ne primanjkuje najlepših volov za vprego. Zdi se nam pa, kolikor smo opazovali, da so furlanski voli, akoravno tako močni in veliki kakor muricodolski in drugi

štajarski, nekoliko počasnejši in ne tako živi, kakor oni.

Istrski rod. V poreškem in posebno v bujskem okraju v Istri se dobi lepa živina. Ta živina je sive ali sivordečkaste barve, širokih prs, nizkih, a zelo močnih nog. Glavo ima dolgo, rogovi so dolgi in naravnost navzgor zakrivljeni. Ta živina je romanskega rodu.

Zdaj, ko smo popisali vsa plemena, katera morejo zanimati slovenskega kmetovalca, naj dodamo še nekaj besed o izreji govedi. Vsak živinorejec naj si zapomni naslednja navodila:

1. Ne spuščaj živine prezgodaj po plemenu. Krava je za pleme, ko je stara poldrugo leto. Istotako sme se spuščati bik še le s poldrugim letom, za pleme pa dozori popolnoma šele z drugim letom.

2. Krave, od katerih imaš pričakovati telička, krmi dobro. Dobro seno, lanene preše, zdrobljeno žitno zrnje, otrobi itd. jim posebno dobro ugajajo.

3. Teličku ne odvzemi prvega mleka ter ga pusti 6 do 8 tednov sesati. V prvih šestih tednih zredi se tele od 10 klg. povzlitnega mleka za jeden kilogram.

4. Tele naj se odstavi polagoma. Namesto svežega mleka naj se mu da posneto, kislo ali pinjeno mleko ali pa tudi sirotko. Zraven tega pa tudi malo namočenih otrobi, kuhane ovsene moke ali kuhanega lanenega semena. Namesto jednega litra svežega mleka daj teletu jeden liter posnetega mleka in 60 gramov lanenega semena ali ovsene moke. Zraven tega pusti tele, da vsak dan enkrat sesa.

5. Ko je tele dva meseca staro, polaga se mu dobro in fino seno, potem naj se s kravo vred na pašo pušča.

6. Z mlado živino ravnaj lepo, ne pretepa je nikdar, tudi s starejo živino moraš tako ravnati.

7. Mlada živina potrebuje gorek hlev, ki mora imeti 15 do 17° C. toplote. Če so hlevi premrzli, dobijo teleta drisko.

8. Govedo, naj si bo mlado ali staro, oskrbuj pridno, dobra voda, snaga, sveži zrak, to vse je živini tako potrebno, kakor dobra krma.

9. Najboljša piča govedi je dobra paša. Če pa krmiš živino v hlevu, pokladaj ji zdravo, starosti in teži živine primerno klajo. Koliko imaš pokladati živini klaje, ne da se lahko določiti, to je določiti vedno z ozirom na dotično žival.

„Nov.“

Loterijske številke.

Gradec 2. septembra 1899: 11, 20, 7, 23, 69.
Dunaj „ „ „ 49, 75, 53, 81, 56.

Izjava.

Podpisanec izjavljam, da so vse razžaljive trditve, katere sem izustil v Schrammeljevi gostilni o gospodu Martinu Čagrana, urarju v Ljutomeru, **neresnične in izmišljene.** Zavoljo tega prekličem vse svoje, gospoda Čagrana žaleče besede in ga prosim odpuščenja.

V Ljutomeru, dne 3. septembra 1899.

(280) 1

Roman Pekar, pek.

Izjava.

Jaz Anton Arnčnik, po domače Hobe, posestnik v Zavrhu pri Smartnem v Rožni dolini, prekličem tem potom vse o Jakobu Paderju, posestniku pri Novi cerkvi, št. 28, in njegovem sinu Janezu Paderju, gojene in izrečene sumnje, da sem bil tedaj, ko sem pri njih prenočeval, od njiju ali drugih domačinov Paderjeve hiše okraden, ter da je to moje obdolženje popolnoma neosnovano in neopravičeno.

V Celju, dne 31. avgusta 1899.

(281) 1

Anton Arnčnik.

Dijaki

(282) 2—1

se sprejmejo na dobro hrano in stanovanje za primerno ceno.

Več pove upravništvo „Domovine“.

V najem

(279) 1

oddam lepo meblovano sobo. Poprašati je Dolgo polje (Langenfeld) št. 3.

DRAGOTIN HRIBAR

trgovina papirja, pisalnega in risalnega orodja v Celji

priporoča gospodom trgovcem in prodajalcem svojo

Veliko zalogo vsakovrstnega papirja

za pisarne, pisma, risanje in zavijanje, raznovrstno barvanega, svilnatoga (za cvetlice), za vezanje knjig itd., zalogo raznih Nežiderskih zvezkov, Hardtmuthovih svinčnikov in angleških peres po originalnih cenah tovarniških;

dalje priporoča

zavitke za pisma raznih velikosti in barv, peresnike, črnilo, tablice, črtalnike, brisalke, krede, gobice, pušice in škatle za peresnike, torbice, knjižice za beležke, trgovske knjige, pečatni vosek itd. po najnižjih cenah

Posebno lep izbor papirja in zavitkov v mapah in elegantnih škatljah.

Najbolje strune za citre, gosli in kitare.

Velik izbor albumov za fotografije in spomenice, map za pisma in papirje, tintnikov, okvirov za fotografije, listnice itd.

po nizkih cenah.

Šolske in molitvene knjige še poseben popust.

Svoji k svojim!

IVAN REBEK

stavbeni in umetni ključar
v Celji

Poljske ulice št. v. 14, v lastni hiši.

Priporočam se prečistiti duhovščini in slav. občinstvu za napravo vsakovrstnih del, spadajočih v mojo stroko, n. pr. napeljave vodovodov in strelvodov, hišne telegrafe in telefone, štedilna ognjišča vsake velikosti in kakovosti. Izdelujem nagrobne, predaltarske, vrtno in druge železne ograje, kakor tudi vrata, navadna in umetna dela.

Priporočam svoje na stroj pletene mreže za ograjenje vrtov ali dvorišč, kakor tudi v varstvo velikih steklenih oken, n. pr. pri cerkvah itd. itd.

Načrti in proračuni brezplačno.

Vse po najnižjih cenah.

Svoji k svojim!

Južnoštajerska hranilnica

(275) 2-2

v Celju

razpisuje mesto hranilničnega praktikanta.

Prošnje se naj vložijo najkasneje do 15. septembra t. l.

Ravnateljstvo.

Prodaja v Sevnici.

Dne 12. septembra t. l. prodajala bosta po prostovoljni dražbi

gg Hren in Hočevar posestvo prej dr. Kautschitscha v Sevnici. Prodali se bodo travniki, njive, gojzdi, vrti, hiša, hlevi in mlin. Plačila uravnajo se na (276) 2-2 obroke, ugodno za kupce.

Prodaja se prične ob 8. uri dopoldne.

V lepem kraju Savinske doline blizu cerkve se odda dobro upeljana

trgovina mešanega blaga

h koji spada tudi obrt za prodajo žganja in vina v steklenicah. Pogoji so ugodni in se potrebuje le 1000 gld., ostanek pa se v mesečnih ali tudi četrtletnih obrokih odplača. V kraju so tudi velike tovarne in toraj mnogo ljudi uslužbenih. — Natančneje in kje pove upravništvo „Domovine“ v Celju. (274) 2-2

„Svoji k svojim!“

C. i kr. priv. tvornica,

brizgalnic, cevij in

kmetijskega orodja

R. A. Smekal
v Cechu na Moravskem
Podružnica
Zagreb

nudi

sl. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s patentom proti zmrzlini cevij in opreme. Posestnikom kmetijske stroje ter peronospora-škropilnice, slednje po 11 gld. komad franko vsaka pošta. Plačila tudi na obroke. Prekupcem zdaten rabat.

Podružnica Zagreb.

(266) 2-2

Na prodaj

je hiša z jednim nadstropjem v najboljšem stanu, ima 5 sob, 2 kuhinji, 2 shrambi in kuhinjo za perilo, klet, drvarnico in mali vrt. Pri hiši so se 2 njivi. Hiša leži v bližini gimnazija v Ptuj; odda se po ceni. Več pove upravništvo „Domovine“ v Celju.

Trgovina z mešanim blagom

prav dobro vpeljana, je pod ugodnimi pogoji (268) 3-3 takoj za oddati.

Več pove upravništvo „Domovine“.

Vsega zdravilstva

dr. Kac Viktor

ordinira od 1. septembra

(228) 3-2

v Velenju hiš. št. 9.

Trgovina s papirjem, pisalnim in risalnim orodjem

Drag. Hribar-ja

v Celji

priporoča vsakovrstne

lampijone

v različnih barvah po zelo niski ceni.

Priporočajo se tudi tablice za

tombolo.

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovec v Celju

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako niskih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Naznanjam, da kupujem tudi letos, kakor vsako leto vsakovrstne cvetke, rastline in koreninice lepo v senci posušene, da lepo zeleno barvo obdrže, po najvišjih cenah. Kakor: bezgovo gobo, kamilice, tisočrože, malisno štopo, lipovo cvetje, sploh vse rastline, cvetke in koreninice; tudi kupim vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsako sadje, vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretino. Kupim tudi suhe gobe, orehe, češplje, hruške, itd., vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. duhovnikom naznanjam, da imam vsakovrstne pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

Kupujem zgodnji kakor tudi pozni hmelj.

„Kmetijska zadruga v Žalcu“ naznanja vsem onim kmetovalcem, kateri še niso njeni udje, da se dobi umetni gnoj, kompost in tomaževa žlindra, kakor živinska sol, pri Antonu Kolencu, trgovcu v „Narod. domu“ v Celju, kamor se obrnejo naj neudi zadruga.

„Kmetijska zadruga za Spodnještajersko“ vknjiž. zadruga z omejenim poročtvom v Žalcu.

Kupim vsake vrste jabolka.

Kupim vsake vrste jabolka.

Oelzova kava

je vsak dan bolj priljubljena ker napravi zdravo, slastno in tečno, užitno in hranilno.

Rdeči zavoji z belim trakom.